

stigning. Men alt det, der har kuldkastet alle Regler og alle Beregninger for vort Forretningsliv som for vore Statsfinanser, den vældig hurtige Kronestigning, det satte først ind i den Sommer, der fulgte efter Vedtagelsen af Loven af 1925. Saa selv om man kunde have sluttet bindende Aftaler med Tjenestemændene om et saadant Punkt, saa er Forudsætningerne for dem i alt Fald totalt kuldkastet ved den afgørende Ændring i alle de hennehørende Forhold, som den voldsomme Kronestigning og den dermed følgende Ændring af Prisniveauet foranledigede.

Tjenestemændenes Forhandlingsret er hjemlet i vor Tjenestemandsløvgivning, og jeg ønsker ikke paa nogen Maade at røre ved denne Forhandlingsret, men det er dog rigtigt at gøre sig klart, hvad det er, denne Forhandlingsret omfatter, hvad det er, den betyder. Den betyder, at Tjenestemændene overfor enhver Ændring i Lovgivningen og overfor enhver Ændring i de administrative Regulatorer, der falder ind under Bestemmelserne om Forhandlingsretten, skal høres, men den betyder heller ikke mere. Med udtrykkelig Bestemthed fastslaar Tjenestemandsløven — og det var Forudsætningen for alle Partier —, at de lovlige Myndigheder, Administrationen, hvor det drejer sig om administrative Bestemmelser, Lovgivningsmagten, hvor det drejer sig om Lovgivningsbestemmelser, staar fuldstændig frit, kan, efter at Tjenestemændene er hørt, bestemme noget, der er modsat af, hvad Tjenestemændene har villet gå ind paa. Og hvor man er naaet til Overenskomst med Tjenestemændene, hvilket enhver Administration og enhver Regering naturligvis hellere end gerne vil og ogsaa bringer store Ofre for, staar Lovgivningsmagt og Administration alligevel frit med Hensyn til at træffe Ændringer, naar Forholdene ændrer sig, kun at Tjenestemændene skal høres, forinden de paagældende Ændringer foretages. Vor Lovgivning kender intet til bindende Aftaler med Tjenestemændene.

Maa jeg saa slutte med at sige, at jeg haaber paa, at der maa komme et Resultat ud af Forhandlingerne om dette Forslag. Dets økonomiske Rækkevidde er jo saa stor, at hele den store Plan om at kunne foretage en virkelig, for Erhvervene følelig, virksom Nedsættelse af de Byrder, hvorunder de lider, staar og falder med denne Lov. Dermed skal det ikke være Meningen at sige, at dette Forslag er et Ultimatum; der skal fra Regeringens Side blive vist den størst mulige Forhandlingsvillighed om alle Enkeltheder og om Lovforslaget i det

hele, men Formaalet, som er tilstræbt, det vil blive holdt fast for Øje.

Jeg skal saa for dette høje Ting fremsætte *Forslag til Normeringslov for Finansåret 1927—28*; jeg skal herom fatte mig i den størst mulige Korthed. Forslaget er som sædvanlig udgaaet af Forhandling med de enkelte Ministerier og er tiltraadt af Lønningsraadet. Det gaar ud paa en Række Ændringer, som i det væsentlige betyder Besparelser. Der er ofte foretaget betydelige Personaleforøgelser paa Normeringsloven, men gennem dette Forslag har man naaet en reel Besparelse paa 323 000 Kr. Dette betegner jo imidlertid kun en Del af de Personalesparelser; Ministeriet arbejder paa at opnaa, mange af disse vil først komme frem senere i denne Samling og har ikke kunnet finde Udtryk i Normeringsloven. Det blev allerede af den foregaaende Regering, af min højtærede Forgænger, Hr. Bramsnæs, indskærpet Administrationerne med Hensyn til Indsendelse af deres Forslag til Normeringsloven; at disse kun maatte gaa ud paa Besparelser og kun, for saa vidt der var den yderste Nødvendighed til Stede, tilsigte Forhøjelse, og denne forstandige Instruktion fra den foregaaende Regerings Side er blevet fastholdt af den nuværende og er ogsaa blevet fulgt.

Hermed skal jeg anbefale ogsaa dette Forslag til det høje Tings Velvillie.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg skal først tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Forandring i Rigsdagsvalgloven*. Som ærede Medlemmer vil vide, indeholdes Bestemmelserne om Godtgørelse til Rigsdagsmedlemmer i første Stykke i § 1 i Lov om Valg til Rigsdagen. Den aarlige Godtgørelse er der fastsat til 4 000 Kr. for Medlemmer, som bor indenfor en Omkreds om Københavns Hovedbanegaard med 20 km Radius, og til 5 200 Kr. aarlig for Medlemmer, der bor udenfor dette Omraade, men hertil lægges saa i Henhold til 2det Stykke i § 101 det i Tjenestemandsløvens § 93 fastsatte Dyrtidstillæg. Dette Tillæg har, da det var størst, udgjort henholdsvis for indenbys og udenbys boende 1 560 Kr. aarlig og 2 028 Kr. aarlig, og det udgør nu henholdsvis 840 Kr. og 1 092 Kr. aarlig. Altsaa har et Rigsdagsmedlem, der bor indenfor det før nævnte Omraade, afgivet 720 Kr. af sit aarlige Vederlag, da det var størst, og et Medlem, som bor udenfor Omraadet, 936 Kr. aarlig. Derfor kan man med Rette hævde, at den Tale, som man jævnlig her og der hører, at